

M-am oprit nedumerit de această parte a scrisorii biologului din Illinois, intrigat de afirmațiile dumnealui că e un om lipsit de curiozitate și nepasionat de literatură, dar căruia i-a plăcut ideea mea de a tipări o carte de buzunar, că a citit și recitat pasaje și pagini întregi din ea. Dar romanul meu Îmblânzitorul de vipere se epuizase din librării încă în urmă cu patru-cinci ani, încât nu mai putea fi găsit niciunde. Eu însumi cercetasem tot Bucureștiul să găsesc măcar un exemplar fără să fi reușit, iar dumnealui afirma că ar fi cumpărat cartea de pe peronul Gării de Nord în urmă cu trei luni. Scrisoarea nu era datată, iar dacă n-ar fi fost pe plicul mare data expediției din Illinois, aș fi putut crede că cineva face o glumă proastă cu mine. Pentru a dezlega enigma aceasta, am citit mai departe.

Problema e că dumneavoastră v-ați folosit pentru a scrie romanul acesta de câteva întâmplări nefericite ale familiei mele, despre care n-am vorbit vreodată cuiva și pe care le denaturați cu un scop care îmi scapă. E evident că mistificați adevărul mai în fiecare pagină într-atât încât unele afirmații m-au intrigat, ba chiar m-au revoltat, pentru că, chiar dacă sunt om de știință, eu nu pot să cred atât de mult în coincidențe. Afirmați textual undeva în prima parte a cărții: "Urcam și eu uneori la cabana aceea în munte și l-am văzut acolo pe profesor, în costumul lui tirolez, pe cap cu șapcuța albastră, pășind șovăielnic pe poteca potopită de frunze dintre fagii bătrâni, lovindu-și cu coada toporiștii vârful bocancului. Știam că se va opri la izvor și o vreme își va oglindi chipul în ochiul de apă cristalină, ca mai apoi să o ia printre jnepi spre Piatra Fulgerată, bănuiam însă că nu va urca până în vârful ei, cum făcea altădată, ci avea să ocolească stâncă prin dreapta, pentru a se duce de-a dreptul pe crestele Coștilei, să privească, copleșit de remușcări, în hăul ce-i înghițise în tinerețe consoarta. Petrecea acolo pe țancuri ore întregi cu chipul scăldat în soare într-o contemplare amară a trecutului."

Îmbrăcasem într-adevăr și în toamna aceea costumul tirolez, aveam cu mine toporișca, cu care îmi făcusem obiceiul să-mi lovesc vârful bocancului, dar nicidecum nu purtam pe cap șapcuța albastră, pe care o folosesc numai la institut, în timpul experiențelor de laborator. Și mai ciudat mi se pare că dumneavoastră transferați Piatra Fulgerată din Apuseni în Bucegi, astfel că nu aveam cum o ocoli pentru a ajunge pe crestele Coștilei. E acolo însă, dincolo de Piatra Arsă, un bulz de stâncă drag mie pe care mă urcam uneori să privesc împrejurimile, lăsându-mă sedus de mirajul depărtărilor, dar nu era un țanc de stâncă cenușie ca cel din Apuseni pe care să-l fi escaladat. Apoi, vă asigur că soția mea, Cela a murit în urmă cu șase ani de o boală cumplită, la o vârstă frumoasă, nicidecum într-un accident pe munte. E o eroare gravă, stimate domn, nu e politicos că ați făcut această confuzie prin care îi jigniți memoria. S-a prăbușit într-unul din hăurile de acolo o colegă de facultate, care urca pentru prima oară cu grupul nostru pe munte. Fata asta era o adevărată minune: urca pe țancuri cu agilitatea și sprinteneala unei capre negre, fără s-o poată cineva opri. Am avertizat-o în câteva rânduri că poteca e alunecoasă după ploaia din timpul nopții și o greșeală cât de mică ne poate fi fatală. Când m-am întors cu capul spre ceilalți și l-am strigat pe neamț să-i spun că Dariana e în pericol, ea dispăruse în ceață. A fost un dezastru pe care mai apoi presa l-a comentat în chip diferit și, pentru că eu mă aflam în momentul producerii accidentului cel mai aproape de ea și o invitaseam pe munte, o parte din mass-media m-a acuzat că eu aș fi autorul moral al morții colegei mele.

<http://www.nistea.com/r2plicul.htm>